Pistis ta pea kortsi tuppa, siis oli see üsna tühi. See üle sai ta tulipahaseks, et ta ühe öötnule selga istus ja ennast mägedesse laskis kanda, kus oma wiha arwas wähe waigistada wõima. Ei kuigi kaugel kalamehe majast jäi ta ühe kalju nurga peale seisma, kelle tagand ta praegu wälja oli tulnud. Kui ta hiilgawad jahilossi silmas, ütles ta iseeneses: Siia tahan ma jääda, nii tõeste, kui mind Belial nimetatakse. Kõik küünlad, mis seal ülewel lossis on põlema pandud, on minu auuks. — Ilueste suureliseks ja uhkeks saanud, ei tahtnud ta nüüd ka sest inglist kalamehe ukse ees mitte mööda minna, waid küsis temalt: „Sõber, misugused küünlad saawad täna kauemini põlema, sul või mul?" Ingel kostis waikseste: „Kõigewägewam teab seda!" ja pani see peale oma kübara jälle pähä. (Sest pühad inglid rääkiwad ka kuradi wastu heldeste.)

Jahimajas ajus kurad nägematta kombel oma rahwa sekka. — Tantsiad keerutasiwad seal ringi, otsegu kuiwanud puulehed kange tormi ja tuulispassa sunnil. Küünlaid näpistas ja puhastas wana paharet ise nägematta käega, sest tema küünlad pidiwad ju kolmkord kauemine põlema, kui kalamehe majas. Ja teendridest ei märkanud sest keegi midagi; muist oliwad joobnud, muist wahtiwad lahtise suuga pärani saali uste wahelt härrade ja prouade keerutamist. Aga jahtmeister oli ainuüksi all keldris, ja ükski ei pannud tähele, et ta teiste seast kadund oli, isegi wana saadanas ei mõtelnud sel puhul oma truui sõbra peale. See wana lakekoer oleks juba ammugi heameelega teada tahtnud, misugune wiin seal weikese kõrwalise keldri wõlwi all oleks, kuhu suuresi keldrist ühe weikese ukse läbi wõis peaseda. Parajamat aega, seda tagaurida, ei wõinud mitte enam tulla, kui sel õhtul. Ta süütas köögitüdruku lambi põlema, wõttis keldri wõtmed ja läks alla. Lamp põles aga liig tumedaste, seepärast laskis ta waadist peekri sisse piiritust, wõttis keldrimeistri korwist peutäie takku, pistis põlema ja wiskas piirituse sisse. Nüüd plahwatas korraga suur sinine tuleleek laialt kõrgesse wõlwide alla üles. Siis tegi ta kõrwast keldri ukse lahti, weeretas ühe neist kahesikümnest ankrute hulgast, mis seal üks teise peal seisiwad, wälja, puuris augu põhja pani ühe heinputke augu sisse, tõstis ankru istme peale ja ootis nüüd, misugune märg pidi wäljatulema. Sealt ei tulnud aga ühtigi wiina, waid must iwaline pulwer, nagu jäme liiw jooksis sorinal putkest wälja. Sest seal wõlwi all seisis weel kolmekümne aastasest sõjast saadik üks jägu jämedat püssirohtu,